

[Anders Andersen.]

vor side gang på gang vendt os imod disse store udlån, det går jeg ud fra at den højtærede minister er bekendt med.

Så siger den højtærede minister: hvordan kommer man ned på de 25 pct.? Jeg går ud fra, at den højtærede minister er så stor en nationaløkonom, at han er klar over, at hvis vi får sat en stopper for skattestigningen, vil der fortsat være en stigning i nationalindkomsten — ellers skal hele udviklingen inden for vort erhvervsliv da gå i stå — og så vil man efterhånden få procenten sat ned.

Den højtærede minister mener, at man kan altid henvise til særlige citater fra tidligere tider. Dertil vil jeg sige, at det var netop på foranledning af, at den højtærede minister gennemgik udviklingen på dette område, at jeg henviste til dette særlige citat.

I denne forbindelse vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Lannung, som talte om at gå over åen for at hente vand, at jeg gik i hvert fald i denne forbindelse ikke over åen; jeg synes, at jeg netop blev lige på åstedet med mine bemærkninger i så henseende.

Finansministeren (Kampmann): Når jeg gennemgik udviklingen af den dér beskatningsprocent, var det simpelt hen for at påvise, at den agitation, der er ført fra de konservatives og venstres side om, at skatterne stiger mest, når der er socialdemokratiske regeringer eller regeringer med socialdemokratisk deltagelse, ikke er korrekt, og jeg håber, at den efter i dag kan høre op; så har jeg nået ét formål. Jeg har intet sagt om, hvad årsagerne var til de stigninger i skatteudskrivningen. Der er mangfoldige årsager.

Det ærede medlem hr. Anders Andersen siger, at det er afgørende for ham, hvor stor denne beskatningsprocent er, at det er mere afgørende, end hvor godt det går med økonomien, hvor godt det går med valutastillingen, og hvor godt det går med beskæftigelsen. Er det ikke det afgørende? Er det ikke det afgørende, at folk har indkomster at betale skat med?

Aksel Larsen: Det er vel nødvendigt, at jeg fremsætter et par bemærkninger, men

jeg må sige, at det er ikke, fordi jeg ønsker at gøre mig særlig gældende i den nuværende, åbenbart almindelige kappestrid om at kræve eller love eller stille i udsigt, at der skal komme skattelettelser. Jeg er jo klar over, at skattelettelserne vil komme, også selv om den højtærede finansminister og regeringspartiernes ordførere forsigtigvis har sagt, at man må se tiden an, hvordan det ligger til foråret. Men da der nu med så stor styrke og med megen agitation er krævet skattelettelser, til dels er stillet forslag om dem, og da vi skal have valg, inden der er gået et år, er jeg klar over, at nogle skattelettelser kommer der; jeg ved ganske vist ikke hvilke, men jeg har jo min mening om, hvilke det burde være.

Jeg har først og fremmest den mening, at der er råd til det. Det fremgår jo af de tal, vi råder over, at man i en række år har opkrævet for meget i skat, mere end staten i virkeligheden havde brug for, og jeg synes, at finansministeren og finansudvalget burde holde op med den overbudgettering af udgifterne og underbudgettering af indtægterne, som man nu har præsteret i nogle år.

Lad mig nævne som eksempel, at 1958-59 ifølge finansloven oprindelig var budgetteret til at skulle give et overskud på 570 mill. kr. Dette skøn blev korrigeret ved tillægsbevillingsloven, som jo først blev vedtaget, efter at finansåret var sluttet, og dér blev skønnet korrigeret således, at der ikke skulle være 570 mill. kr. i overskud, men kun 435 mill. kr. Da vi så fik statsregnskabet og „Statsfinanserne“, november 1959, viste det sig, at overskuddet var større end efter begge disse to skøn, det var på 647 mill. kr.; det viste sig, at indtægterne var skønnet 256 mill. kr. for lavt. For 1959-60 anslog man i marts 1959 overskuddet til at blive 450 mill. kr. Nu skønner den højtærede finansminister, at det antagelig vil blive 825 mill. kr.; det vil sige, at man har skønnet 375 mill. kr. for lavt. Det foreliggende lovforslag opererer med et beregnet overskud på 792 mill. kr. Efter de erfaringer, vi har gjort, tror jeg, vi roligt kan regne med, at overskuddet i hvert fald bliver over 1 milliard kr. Under sådanne forhold finder jeg, at der i høj grad er råd til at give skattelettelser, ja, jeg vil sige det så stærkt, at det er uanstændigt ikke at gøre det.